

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Wągrowcu, Wydział III Rodzinny i Nieletnich w składzie:

Przewodniczący: sędzia Katarzyna Szymczewska

Protokolant: Dominika Paszek

po rozpoznaniu w dniu 12 grudnia 2019 r. w Wągrowcu

na rozprawie

sprawy z powództwa N. G.

przeciwko M. S. (1)

o alimenty

1. **Zasądza od pozwanej M. S. (2) na rzecz powódki N. G. rentę alimentacyjną w kwocie 250,00 zł (dwieście pięćdziesiąt złotych) miesięcznie, począwszy od dnia 01.06.2019 r., płatną z góry do 1-ego dnia każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w przypadku opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat;**
2. Oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. Wyrokowi w pkt 1 nadaje rygor natychmiastowej wykonalności;
4. Nie obciąża pozwanej kosztami sądowymi.

sędzia Katarzyna Szymczewska

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 26.06.2019 r. przedstawicielka ustawowa małoletniej powódki J. G., wniosła o zasądzenie od M. S. (2) na rzecz N. G. renty alimentacyjnej w kwocie 360 zł miesięcznie, płatnej wraz z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia w płatności, począwszy od dnia 01.06.2019r. w uzasadnieniu podnosząc, że choć na rzecz małoletniej zasądzone zostały alimenty od jej ojca – S. G., to jednak nie wywiązuje się on z obowiązku ich płacenia, prowadzona przeciwko niemu egzekucja komornicza jest bezskuteczna, a małoletniej powódce nie przysługuje już świadczenie z FAL, zaś J. G. utrzymuje się z wynagrodzenia w wysokości minimalnej krajowej i nie jest w stanie samodzielnie zaspokoić wszystkich usprawiedliwionych potrzeb powódki, do których zaliczają się zarówno koszty wyżywienia, zakupu odzieży i obuwia, środków higieny i czystości, ale też zakupu biletu miesięcznego, książek i przyborów szkolnych, opłacenia Internetu, zakupu leków oraz okularów. W utrzymaniu małoletniej pomaga matka J. G., udostępniając im swoje mieszkanie, w którym wspólnie we trójkę zamieszkują. Pozwana natomiast posiada nieruchomość w postaci domu w którym zamieszkuje wspólnie z synem – ojcem małoletniej powódki, pobiera świadczenie z ZUS i stać ją na wyjazdy do Niemiec do jednej ze swoich córek.

W odpowiedzi na pozew złożonej dnia 19.08.2019 r. (data stempla pocztowego), pozwana M. S. (1) wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz obciążenie kosztami procesu małoletnią powódkę podnosząc, że koszty utrzymania małoletniej podane w pozwie zostały zawyżone, a nadto wskazując, że nieprawdą jest jakoby wraz ze swoim synem żyła ona w luksusie, gdyż choć dom w którym zamieszkują faktycznie jest jej własnością, to jednak wymaga całkowitego remontu, zaś S. G. choruje na szereg schorzeń, które uniemożliwiają mu podjęcie pracy, przez co jedynym źródłem ich utrzymania jest świadczenie emerytalne M. S. (2) w kwocie 1.499,34 zł, z których to środków uiścić trzeba opłaty

eksploatacyjne za dom oraz raty kredytów na zakup opału i remont dachu w łącznej wysokości 1.065 zł, a także zakupić wyżywienie dla pozwanej i jej syna.

W toku rozprawy z dnia 15.10.2019 r. powódka N. G., która dnia 04.09.2019 r. osiągnęła pełnoletniość oświadczyła, że popiera w całości pozew złożony w jej imieniu przez J. G..

Pomimo prawidłowego wezwania pozwana M. S. (1) nie stawiała się na żadnej z rozpraw przeprowadzonych w toku niniejszego postępowania.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

N. G. ur. (...) jest córką S. G. i J. G., zaś pozwana M. S. (1) jest matką S. G..

okoliczności bezsporne, nadto dowód: odpis skróconego aktu urodzenia /k. 9/

Powódka i jej matka zamieszkują wspólnie z matką J. G. w mieszkaniu stanowiącym własność W. W., na utrzymanie którego niezbędna jest kwota średnio około 540 zł miesięcznie, w tym: ogrzewanie (3t węgla – przyczepa drewna na sezon grzewczy) – 300 zł, woda i ścieki – 100 zł, prąd – 100 zł, wywóz odpadów komunalnych – 42 zł. Udział powódki w tych wydatkach to kwota 180 zł miesięcznie. N. G. nadal się uczy i obecnie uczęszcza do klasy III technikum informatycznego w Zespole Szkół nr (...) w W.. Na zakup podręczników i przyborów szkolnych, opłacanie składek i ubezpieczenia zdrowotnego potrzebuje ona 40 zł miesięcznie. Powódka korzysta nadto z odpłatnych korepetycji z matematyki w wymiarze 1 godzina tygodniowo, których miesięczny koszt wynosi 160 zł. Do szkoły N. dojeżdża autobusem, a na zakup biletu miesięcznego przeznaczają około 110 zł. Co do zasady powódka nie choruje przewlekłe i nie wymaga opieki lekarzy specjalistów, jednak w sezonie wiosenna - letnim musi przyjmować leki wziewne, a nadto nosi okulary korekcyjne. Koszt zakupu leków i okresowej wymiany okularów to kwota 40 zł miesięcznie. Na zaspokojenie swoich pozostałych usprawiedliwionych potrzeb N. G. potrzebuje każdego miesiąca kwotę 470 zł, w tym: wyżywienie – 300 zł, odzież i obuwie – 75 zł, środki higieny i czystości – 45 zł, doładowanie telefonu – 50 zł, a nadto kwotę 60 zł na wydatki związane z realizacją swoich zainteresowań, hobby oraz uczestnictwo w wycieczkach szkolnych i rozrywkę. Powódka wraz z matką korzystają także z Internetu, co wiąże się z miesięcznym wydatkiem w wysokości 75 zł.

dowód: zeznania powódki N. G. /k. 48-49, 51-koperta, 78, 80-koperta/, świadka J. G. /k. 49, 51-koperta/

N. G. nie posiada żadnych własnych dochodów ani środków utrzymania. Ojciec powódki S. G. nie wywiązuje się dobrowolnie z obowiązku łżenia na jej rzecz alimentacyjnego zasądzonych wyrokiem Sądu Rejonowego w Wągrowcu z dnia 11.12.2009 r. w sprawie sygn. akt III RC 200/09, a ich egzekucja prowadzona przez komornika sądowego jest bezskuteczna. Od października 2018 r. powódka nie otrzymuje także świadczeń z (...).

dowód: kopia dokumentów dot. egzekucji komorniczej sygn. akt KMP 17/03 /k.58-69/, zeznania powódki N. G. /k. 48-49, 51-koperta, 78, 80-koperta/, świadka J. G. /k. 49, 51-koperta/

J. G. zatrudniona jest w firmie (...) na stanowisku krawcowej i z tego tytułu otrzymuje wynagrodzenie w wysokości minimalnej płacy krajowej + świadczenie za pracę w godzinach nadliczbowych w wysokości średnio 1.950 zł. miesięcznie. Matka powódki nie posiada żadnych innych dochodów oraz nie pobiera świadczeń z pomocy społecznej, w szczególności nie otrzymuje na rzecz powódki świadczenia wychowawczego „500+”. J. G. choruje na nadciśnienie i w związku z tym zażywa leki, których miesięczny koszt wynosi 40 zł, a nadto spłaca kredyt zaciągnięty na remont dachu budynku w którym znajduje się lokal stanowiący własność jej matki, a w którym wspólnie z nią oraz powódką zamieszkuje. Wysokość tego zobowiązania wynosi 10.000 zł, a miesięczna rata - 250 zł.

dowód: zaświadczenie o zatrudnieniu i wysokości wynagrodzenia /k. 3/, zeznania powódki N. G. /k. 48-49, 51-koperta, 78, 80-koperta/, świadka J. G. /k. 49, 51-koperta/

W. W. pozostaje w domu i utrzymuje się ze świadczenia emerytalnego w wysokości średnio 1.400 zł netto miesięcznie.

dowód: zeznania świadka J. G. /k. 49, 51-koperta/, informacja z ZUS /k. 76/

M. S. (1) zamieszkuje wraz z synem S. G. w domu stanowiącym jej własność, na utrzymanie którego niezbędna jest każdego miesiąca kwota około 145 zł, w tym: prąd – 45 zł, woda – 20 zł, wywóz nieczystości płynnych – 40 zł, abonament RTV – 22,70 zł, wywóz odpadów komunalnych – 18 zł. Pozwana zakupuje także opał na sezon grzewczy w postaci węgla. Udział M. S. (2) w ogólnych kosztach utrzymania domu wynosi zatem około 220 zł miesięcznie. Pozwana utrzymuje się ze świadczenia rentowego w wysokości średnio 1.500 zł netto miesięcznie.

dowód: kopia faktur, rachunków i potwierdzeń wpłat /k. 39-40,43/, informacja z ZUS 75/

Obydwaj dziadkowie powódki tj. zarówno ze strony ojca jak i matki, nie żyją.

dowód: zeznania powódki N. G. /k. 48-49, 51-koperta, 78, 80-koperta/, świadka J. G. /k. 49, 51-koperta/

S. G. choruje na nadciśnienie tętnicze, cukrzycę posterydową i łuszczycę, a nadto stwierdzono u niego alergię, obrzęk naczyń i podejrzenie występowania bezdechu śródsewnego. Trudni się on pracą dorywczą.

dowód: zaświadczenie lekarskie i zlecenie na zabiegi /k. 34/, zeznania powódki N. G. /k. 48-49, 51-koperta, 78, 80-koperta/, świadka J. G. /k. 49, 51-koperta/

W kwietniu 2019 r. pozwana przesłała powódce kwotę 165 zł, a następnie w okresie od czerwca 2019 r. do listopada 2019 r. przesyłała jej każdorazowo kwotę 125 zł.

dowód: zeznania powódki N. G. /k. 48-49, 51-koperta, 78, 80-koperta/, świadka J. G. /k. 49, 51-koperta/.

Powyższe okoliczności Sąd ustalił w oparciu o wymienione dowody z dokumentów oraz zeznania stron.

Na wstępie, przed omówieniem oceny zeznań stron należy zauważyć, że choć zasadniczo zgodnie z art. 299 k.p.c. dowód z przesłuchania stron winien mieć charakter jedynie pomocniczy, to specyfika spraw alimentacyjnych czyni dowody z dokumentów oraz zeznań stron zdecydowanie pierwszoplanowymi. Zwykle głównie same strony, a nie osoby postronne są zorientowane w skali życiowych potrzeb i wydatków ponoszonych na ich pokrycie. Również przy ocenie zeznań stron większe znaczenie niż w sprawach innego typu ma ich weryfikacja przez pryzmat doświadczenia życiowego. To oznacza, że Sąd analizuje zeznania stron w aspekcie przeciętnej wysokości podstawowych kosztów utrzymania osób dorosłych i dzieci w różnym wieku, znanej Sądowi w oparciu o własne doświadczenie życiowe, z doświadczenia związanego z prowadzeniem wielu innych postępowań alimentacyjnych oraz z uwagi na posiadanie powszechnie dostępnej wiedzy o cenach popularnych produktów i usług.

Mając powyższe na uwadze, co do zasady Sąd nie miał większych wątpliwości co do wiarygodności zeznań N. G. oraz J. G., były one bowiem jasne, szczerze i logiczne, przy czym ustalając ostateczną wysokość kosztów utrzymania powódki, Sąd kierował się przede wszystkim zeznaniami świadka J. G.. Świadek ten wskazała bowiem, że powódka nadal znajduje się na jej utrzymaniu; oczywiste jest zatem w opinii Sądu, że to J. G. jest najlepiej zorientowana w wysokości wydatków jakie ponosić musi ona na utrzymanie powódki. Okoliczność ta została nadto potwierdzona przez samą N. G. w toku rozprawy z dnia 15.10.2019 r. Co więcej, podawane w toku zeznań kwoty wydatków były adekwatne do sytuacji finansowej osób najbliższych dla powódki, natomiast pozwana wymienianym w czasie rozprawy kosztom utrzymania nie zaprzeczyła.

Pozwana M. S. (1) nie stawiała się na żadnej z wyznaczonych rozpraw, a tym samym zrezygnowała z prawa do osobistego przedstawienia swojego stanowiska w sprawie. W tym miejscu wskazać należy, że w myśl art. 230 kpc gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. W odpowiedzi na pozew M. S. (1) wskazała ogólnikowo jedynie, że opisane w pozwie wydatki na potrzeby i egzystencję powódki są horrendalnie wysokie.

Autentyczność przedstawionych przez stronę powodową i pozwaną oraz zgromadzonych dokumentów nie była kwestionowana przez strony, jak również nie wywołała żadnych uzasadnionych wątpliwości Sądu co do ich prawdziwości. Zgodnie z art. 245 k.p.c. stanowiły one dowód tego, że osoby, które je podpisały złożyły oświadczenie zawarte w ich treści. Fakt niekwestionowania przez strony treści kserokopii dokumentów znajdujących się w aktach sprawy pozwolił nadto na potraktowanie tychże kserokopii jako dowodów pośrednich istnienia dokumentów o treści im odpowiadającej. . Do sprawy przedłożono również informacje udzielone przez ZUS. Jako dokumenty urzędowe zgodnie z dyspozycją art. 244 § 1 i 2 k.p.c. stanowiły dowód tego, co zostało w nich w sposób urzędowy zaświadczone.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie, jednakże jedynie w części.

Obowiązek dostarczania środków utrzymania, a w miarę potrzeby także środków wychowania obciąża krewnych w linii prostej oraz rodzeństwo, przy czym obowiązek ten obciąża zstępnych przed wstępnymi, a wstępnych przed rodzeństwem; jeżeli jest kilku zstępnych lub wstępnych - obciąża bliższych stopniem przed dalszymi. Krewnych w tym samym stopniu obciąża obowiązek alimentacyjny w częściach odpowiadających ich możliwościom zarobkowym i majątkowym (art. 128 kro i 129 § 1 i 2 kro). Zgodnie zaś z art. 132 kro obowiązek alimentacyjny zobowiązanego w dalszej kolejności powstaje dopiero wtedy, gdy nie ma osoby zobowiązanej w bliższej kolejności albo gdy osoba ta nie jest w stanie uczynić zadość swemu obowiązkowi lub gdy uzyskanie od niej na czas potrzebnych uprawnionemu środków utrzymania jest niemożliwe lub połączone z nadmiernymi trudnościami.

Jak podkreśla się w literaturze i orzecznictwie ciążyący na rodzicach obowiązek utrzymania dzieci nie pozbawia dzieci prawa domagania się alimentów od dalszych wstępnych w przypadku, gdy rodzice nie są w stanie udzielać dzieciom wystarczających środków utrzymania (por. orz. SN z dnia 18 czerwca 1948 r., Lu C 385/48, OSN 1949, s. 80 akceptowane Kodeks rodzinny i opiekuńczy z komentarzem pod red. K. Piaseckiego, Warszawa 2001 r. t. 18 do art. 132)

Przesłanką obowiązku alimentacyjnego dziadków jest pozostawanie w niedostatku uprawnionego dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie. Niedostatek występuje wtedy, gdy uprawniony nie może w pełni własnymi siłami, z własnych środków, zaspokoić swych usprawiedliwionych potrzeb (por. orz. SN z 16.12.1987 r., III CZP 91/86 OSNCP 1988/4/42).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należało uznać, że roszczenie powódki względem pozwanej zasługuje na uwzględnienie, choć nie w pełnej dochodzonej przez N. G. wysokości. Analizując treść pozwu Sąd stwierdził bowiem, że powódka domaga się od pozwanej niejako uczynienia przez nią zadość obowiązkowi alimentacyjnemu obciążającemu S. G. – ojca powódki i syna pozwanej. Tymczasem zobowiązani do świadczeń alimentacyjnych w dalszej kolejności, przy spełnieniu wymaganych przesłanek o których mowa w art. 132 kro odpowiadają wyłącznie za własne zobowiązania. Obowiązek alimentacyjny nie przechodzi bowiem wprost z jednej osoby na drugą. Co więcej, przy ustalaniu wysokości obowiązku alimentacyjnego dziadków względem dziecka nie obowiązuje zasada równej stopy życiowej, a przesłanką powstania tego obowiązku jest ustalenie, że osoba uprawniona pozostaje w niedostatku. Nadto odpowiedzialność osoby zobowiązanej do alimentacji ograniczona jest jej możliwościami zarobkowymi i majątkowymi.

Jak zaś ustalono w toku niniejszego postępowania, na zaspokojenie usprawiedliwionych potrzeb powódki niezbędna jest każdego miesiąca kwota około 1.100 zł, w tym: udział w kosztach utrzymania mieszkania - 180 zł, wyżywienie - 300 zł, wydatki szkolne - 40 zł, bilet miesięczny - 110 zł, korepetycje - 160 zł, odzież i obuwie - 75 zł, środki higieny i czystości - 40 zł, leki, okulary - 40 zł oraz doładowanie telefonu - 50 zł. W kwocie tej Sąd uwzględnił także połowę kosztów związanych z opłaceniem Internetu, gdyż z zeznań N. G. wynika, że z usługi tej korzysta wspólnie z matką. Podkreślić przy tym należy, że określając wysokość poszczególnych z wymienionych wydatków Sąd kierował się przede wszystkim treścią zeznań świadka J. G., a także samej powódki, złożonych w toku rozprawy z dnia 15.10.2019 r. Uwzględniając bowiem wysokość dochodów J. G., na utrzymaniu której pozostaje powódka,

kwoty wskazane przez obie w toku tej rozprawy są w opinii Sądu bardziej realne z punktu widzenia zasad doświadczenia życiowego niż te wskazane pierwotnie w pozwie. Nadto zaś poza wydatkami wskazywanymi przez stronę powodową za stosowne Sąd uznał również doliczenie do kosztów utrzymania powódki kwoty 60 zł tytułem wydatków na rozrywkę, realizowanie zainteresowań, spotkania towarzyskie oraz wycieczki szkolne. Choć bowiem dotychczas N. G. nie posiadała wystarczających środków na ich ponoszenie, to niewątpliwie stanowią one wydatki niezbędne dla jej prawidłowego rozwoju społecznego oraz emocjonalnego i jako takie w pełni zasługują na zaliczenie do kategorii usprawiedliwionych kosztów jej utrzymania.

Sąd ustalił także, iż od wielu lat S. G. niezmiennie nie wywiązuje się z ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego, co wynika wprost z dokumentów zgromadzonych w toku postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wągrowcu Ł. P. w sprawie sygn. akt KMP 17/03. Jak zaś wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 maja 1966 r., jeśli jedno z rodziców jest całkowicie niezdolne do wykonywania ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego – obowiązek ponoszenia w całości ciężarów związanych z utrzymaniem i wychowaniem wspólnych dzieci – spoczywa w zasadzie na pozostałym rodzicu. Dopiero gdyby zostało ustalone, że drugi z rodziców mimo odpowiedniej staranności i wykorzystania wszystkich możliwości zarobkowych – nie jest w stanie w całości lub części sprostać swoim obowiązkom względem dziecka i z tego powodu dzieci mogłyby znaleźć się w niedostatku – w grę wchodziłby subsydiarny obowiązek dalszych krewnych, a w szczególności dziadków (wyrok Sąd Najwyższego z dnia 24 maja 1966r., (...) 89/66, nie publ.).

W opinii Sądu właśnie z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Jak bowiem wynika z przeprowadzonego postępowania dowodowego, J. G. zatrudniona jest obecnie jako krawcowa w firmie (...), gdzie uzyskuje wynagrodzenie w kwocie średnio 1.950 zł netto miesięcznie. Co istotne na kwotę tą składa się pensja podstawowa w wysokości równej minimalnemu wynagrodzeniu krajowemu jak i dodatek za pracę w godzinach nadliczbowych tj. w soboty. Matka powódki wykorzystuje zatem posiadane możliwości zarobkowe w ponad 100 % świadcząc pracę ponad wymiar całego etatu. Z tej przyczyny na potrzeby niniejszego postępowania Sąd przyjął jej dochody na poziomie 1.850 zł netto miesięcznie, a nie na takim jak wynika to z treści przedłożonego przez nią zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu przedłożonego /k. 3/ tj. średnio 1.950 zł netto miesięcznie. Niemniej nie zmienia to faktu, że J. G. nie jest w stanie w pełni zaspokoić usprawiedliwionych potrzeb N. G.. Zgodnie bowiem z zasadami współżycia społecznego z osiągniętych przez siebie dochodów J. G. zaspokoić musi także własne usprawiedliwione koszty utrzymania, do których poza zwyczajowymi wydatkami na wyżywienie, zakup odzieży i obuwia, środków higieny i czystości oraz zaspokojenie potrzeb mieszkaniowych, które to co do zasady kształtują się na takim samym poziomie jak w przypadku powódki, należą także koszty jej leczenia w wysokości 40 zł oraz spłata kredytu zaciągniętego na remont lokalu, w którym zamieszkuje wspólnie z córką. Na uiszczenie wszystkich tych wydatków J. G. potrzebuje zatem każdego miesiąca kwotę co najmniej 1.000 zł, co powoduje że na zaspokojenie usprawiedliwionych potrzeb N. G. pozostaje jej kwota 850 zł.

Mając zatem na uwadze, że pomimo dokładania należnych starań matka powódki nie jest w stanie zaspokoić w pełni usprawiedliwionych potrzeb N. G., zaś jej ojciec S. G. nie jest w stanie uczynić zadość swemu obowiązkowi względem powódki. Na chwilę obecną uzyskanie od niego na czas potrzebnych powódce środków utrzymania jest niemożliwe lub połączone z nadmiernymi trudnościami uznać należy, że powódka pozostaje w niedostatku, a co za tym idzie, że aktualizuje się obowiązek alimentacyjny wstępnych powódki w dalszym stopniu, w tym przypadku dziadków.

Jak już wcześniej wspomniano krewnych w tym samym stopniu obciąża obowiązek alimentacyjny w częściach odpowiadających ich możliwościom zarobkowym i majątkowym (art. 129 § 2 kro), a zatem obowiązek alimentacyjny względem uprawnionej dotyczy dziadków ze strony obydwójga rodziców, przy czym w tym wypadku przy życiu pozostają jedynie babcie powódki.

W ocenie Sądu W. W. – matka J. G. – realizuje swój obowiązek alimentacyjny względem powódki zapewniając jej możliwość nieodpłatnego korzystania z jej mieszkania. Jak bowiem ustalono w toku niniejszego postępowania, poza partycypowaniem zgodnie z zasadami współżycia społecznego w pokrywaniu kosztów związanych z eksploatacją lokalu, powódka i jej matka nie muszą uiszczać żadnych kwot tytułem czynszu, którego W. W. mogłaby żądać od nich,

będąc właścicielką lokalu. Z. potrzeby mieszkaniowe N. i J. G., babcia matczyna powódki oszczędza im ewentualnych wydatków wynikających z konieczności najmu lokalu mieszkalnego, w przypadku gdyby zażądała od nich by opuściły jej mieszkanie. Tym samym obowiązek zapewniania powódce brakujących pieniężnych środków jej utrzymania w wysokości 250 zł miesięcznie spoczywa w całości na drugiej babci N. G. tj. M. S. (1). Zdaniem Sądu kwota ta pozostaje w zasięgu możliwości majątkowych pozwanej.

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono bowiem, że pozwana uzyskuje dochód z tytułu renty w wysokości średnio 1.500 zł miesięcznie. Oczywiście jest, że z kwoty tej pozwana pokryć musi koszty własnego utrzymania, w tym udział w kosztach utrzymania domu w wysokości 220 zł. Wydatek ten został oszacowany na podstawie dokumentów załączonych przez pozwaną do odpowiedzi na pozew z których wynika, że na opłacenie mediów, wywóz odpadów komunalnych i nieczystości płynnych oraz abonament RTV przeznacza ona każdego miesiąca średnio 145 zł, oraz przy założeniu, że koszty ogrzewania domu pozwanej nie przekraczają przeciętnych wydatków na ten cel których wysokość znana jest Sądowi w związku z prowadzeniem wielu innych postępowań alimentacyjnych tj. kwoty 3.600 zł rocznie, średnio około 300 zł miesięcznie. Choć zaś łączne koszty utrzymania domu wynoszą średnio około 440 zł, to jednak pozwaną wydatek ten obciąża tylko w połowie, zgodnie bowiem z zasadami współżycia społecznego pozostała kwota winna być pokrywana przez drugiego domownika wraz z którym pozwana zamieszkuje tj. S. G..

W opinii Sądu nawet po pokryciu pozostałych swoich usprawiedliwionych potrzeb M. S. (1) będzie dysponowała wystarczającą kwotą by móc łożyć na utrzymanie powódki, przy czym wskazać należy, że w ocenie Sądu wydatki z tytułu spłat kredytów gotówkowych nie stanowią usprawiedliwionych kosztów utrzymania. Miedzy innymi na takie właśnie obciążenia powoływała się pozwana w treści odpowiedzi na pozew, uzasadniając w ten sposób niemożność łożenia alimentów na rzecz wnuczki. Zdaniem Sądu regulowanie tego rodzaju zobowiązań tj. typowych kredytów konsumpcyjnych, nie zasługuje jednak na pierwszeństwo przed obowiązkiem alimentacyjnym. Nadto załączone do odpowiedzi na pozew kopie dowodów wpłaty świadczą wyłącznie o tym, że pozwana uiściła poszczególne raty kredytów, nie wynika z nich natomiast czy zobowiązania te są nadal aktualne, w jakiej kwocie kredyty te zostały zaciągnięte, na jaki okres czy też cel.

Podobnie Sąd nie uznał za uzasadnione uwzględnienie argumentów pozwanej, jakoby poza własnymi kosztami utrzymania musiała ona także pokrywać wydatki na zaspokojenie potrzeb swojego syna S. G.. Ojciec powódki jest bowiem osoba dorosłą i samodzielnie winien czynić starania w celu pokrycia swoich kosztów utrzymania. Choć zaś pozwana wskazywała na liczne choroby swego syna, rzekomo uniemożliwiające mu podjęcie pracy zarobkowej, to jednak nie przedstawiła ona żadnych dowodów na to, by S. G. posiadał orzeczenie o niepełnosprawności lub niezdolności do pracy, chociażby czasowej. Co więcej, z zeznań powódki i jej matki wynikało, że S. G. trudni się pracą o charakterze dorywczym, a pozwana okoliczności tej nie zaprzeczyła.

Co do pozostałych kosztów utrzymania tj. wyżywienie, zakup odzieży i obuwia, środków higieny i czystości oraz leków, to pozwana w żaden sposób nie wykazała ich wysokości. M. S. (1) nie wskazała bowiem w swej odpowiedzi na pozew nawet szacunkowych kwot na zaspokojenie tych potrzeb. Nadto nie stawiała się ona na żadnej z rozpraw przeprowadzonych w toku niniejszego postępowania i to pomimo, że знаła konsekwencje braku jej obecności, o których poinformowana została przez tut. Sąd pisemnie wraz z wezwaniem do stawienia się na pierwszą rozprawę. Pozwana osobiście odebrawszy to pismo, jak i zawiadomienie o terminie drugiej rozprawy, nie tylko nie stawiała się na nich ale też w żaden sposób nie usprawiedliwiła swojej nieobecności, winna zatem ponieść konsekwencje nie wykazania swojego stanowiska i swojej bezczynności. Zgodnie bowiem z obowiązującymi przepisami ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c. i art. 227 k.p.c.). To strony obciąża obowiązek wskazania dowodów potrzebnych do rozstrzygnięcia sprawy (art. 3 k.c. i 232 k.p.c.).

Mając zatem na uwadze powyższe oraz fakt, że w treści odpowiedzi na pozew pozwana nie podniosła jakoby posiadała jakiegokolwiek szczególnie wymagania w zakresie leczenia, ubioru, wyżywienia lub higieny Sąd uznał, że wydatki na zaspokojenie tych jej potrzeby nie przekraczają przeciętnych kosztów utrzymania znanych Sądowi z związku z

prowadzeniem wielu innych postępowań alimentacyjnych, powinny zamknąć się w kwocie do 1.000 zł, a tym samym, że łożenie na rzecz powódki alimentów w kwocie 250 zł miesięcznie znajduje się w graniach możliwości majątkowych M. S. (2) i właśnie w takiej wysokości zasądził od pozwanej na rzecz powódki rentę alimentacyjną.

W związku z powyższym należało orzec jak w pkt 1 wyroku, oddalając powództwo w pozostałym zakresie (pkt. 2 wyroku).

Na podstawie art. 333 § 1 pkt 1 k.p.c. wyrokowi w pkt 1, zasądzającym alimenty, nadano z urzędu rygor natychmiastowej wykonalności.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. i art. 102 k.p.c. i mając natomiast na uwadze sytuację materialną pozwanej, a w szczególności ciężący na niej obowiązek alimentacyjny odstąpił od obciążania jej kosztami sądowymi.

Strona powodowa została zwolniona od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych na podstawie na mocy art. 96 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.).

sędzia Katarzyna Szymczewska